

skal indrømme, at jeg ikke er kendt med de Forhold, der vedrøre Udskrivningsvæsenet, i synderlig Grad, men jeg har ment at turde gøre denne Henstilling til den ærede Justitsminister. Hvis det var muligt at træffe en Ordning af dette Forhold, vilde det blive mødt med Paaskønnelse fra mange Sider i Befolkningen.

Jeg læste i Gaar i et af Randers-Bladene om et Forhold, som jeg ogsaa gerne vilde bringe til den ærede Justitsministers Kundskab, da jeg just nu henvender mig til ham. Sagen er den, at Politimesterenovre i Randers — jeg vil nævne med det samme, hvor det hører hen, jeg ved, at den ærede Minister helst ønsker at faa ren Besked — har nægtet at lade et bestemt Blad i Randers faa de Bekendtgørelser om Byens Forhold, som han udsteder. Grunden dertil skulde søges i, at han for kort Tid siden har anlagt Proces mod vedkommende Blad, en Proces, han har tabt. Af denne Grund skulde han være bleven noget misfornøjet med Bladet og derfor unddraget det de omtalte Bekendtgørelser. Det samme gælder for øvrigt ogsaa om en anden Embedsmand i Randers. Det er en militær Embedsmand, nemlig Regimentschefen. Han har paa samme Maade for kort Tid siden nægtet at bekendtgøre yderligere i et af Byens Blade, nemlig „Randers Venstreblad“, og Grunden til, at Regimentschefen har nægtet det — det er altsaa et Forhold, som vedrører den ærede Krigsminister — skulde være den; at der i Bladets Trykkeri trykkes et Blad, der hedder „Underofficerernes Blad“, og som redigeres af en forhenværende Underofficer ved Dragonregimentet i Randers, en meget dygtig Mand, der energisk taler for Underofficerernes Interesser gennem dette Blad. Underofficersbladet har for nogen Tid siden omtalt et Forhold inden for Regimentet, og denne Artikel var optagen i Venstrebladet, paa hvis Trykkeri Underofficersbladet bliver trykt. Venstrebladets Redaktør var saa hensynsfuld at sende denne Artikel til Regimentschefen, for at han ikke skulde være ukendt med, at der var rejst Kritik over for dette Forhold, et Forhold, jeg for øvrigt ikke skal komme ind paa, men Regimentschefen blev paa Grund deraf fornærmet og har ligesom nu Politimesteren unddraget Bladet Bekendtgørelser fra Regimentet. Det forekommer nu mig at være ret ejendommeligt, at man nægter et Blad, som har en meget stor Udbredelse baade i Byen og paa Landet, Bekendtgørelser og derved afskærer Bladets Læsekreds fra en

nyttig Kundskab. Det forekommer mig noget mærkeligt, og jeg vil derfor tillade mig at henstille til de ærede Ministre, Justitsministeren og Krigsministeren, om der ikke kunde indtræde en Forandring i saa Henseende. Jeg føler mig overbevist om, at det nuværende Ministerium vil lade Statens Embedsmænd have deres politiske Opfattelse frit og uhindret, som de ønske det, men paa den anden Side mener jeg, at naar en Regeringen undergiver Embedsmand bliver fornærmet paa et Blad, der ikke deler politisk Overbevisning med nævnte Herre, bør et saadant Udslag af den fornærmede Stemning som det, jeg har nævnt, paatales fra Regeringens Side, og den bør sørge for, at Kundgørelser, som skulde udstedes saavel fra militære som civile Myndigheder, blive tilstillede samtlige Byens Blade.

Det har under disse Dages Forhandlinger ikke kunnet undgaa at vække Opmærksomhed, at den af Ministrene, som der har været rettet forholdsvis faa Henvendelser til, har været den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Det er maaske faldet saa meget stærkere i Øjnene, som netop den ærede Minister har været den, man i de senere Aar her i Salen har været vant til at henvende sig til om de mest forskellige Forhold. Naar der saaledes kun er blevet rettet forholdsvis faa Henstillinger til den ærede Kirkeminister om de Forhold, som ligge under det Ministerium, han bestyrer, tror jeg, at Grunden maa søges i, at de folkekirkelige Forhold her i Landet ere saaledes, at Befolkningen i sin Almindelighed i ingen Henseende har Indflydelse paa disse Forholds Styrelse. Nu ved jeg jo ganske vist, at den ærede Minister tænker paa at fremsætte Forslag til en kirkelig Reform, og jeg skal ikke foregribe noget af, hvad disse Reformere maatte komme til at indeholde, og heller ikke de senere Behandlinger her i Tinget, men jeg har alligevel Lyst til, da der ved denne Behandling har været fremdraget de mest forskelligartede Forhold i vort Fædreland til almindelig Drøftelse, at gøre den Bemærkning, at jeg tror, at hvis Folkekirken skal være noget mere for det folkekirkelige Liv her i Landet end blot en død Ramme, vil det være nødvendigt, at der bliver gennemført saadanne kirkelige Reformere, at Befolkningen virkelig faar Indflydelse paa Kirkens Styrelse. Først da tror jeg, at den vil svare til Navnet Folkekirke. Den nuværende Folkekirke er jo ikke i egentligste Forstand Folkets Kirke, det er egentlig en Statskirke,